

won ja seisahdun juhlassa suorana. Tämä humitti kirkkaa herraa vielä enemmän, hän kysyi ympäri seisowilta pojan wanhemmista, ja siltawouti kiiruhti selittämään, että poika oli orpo-raukka, sekä eli iso-isänsä, huontuneen köyhän ja sorian sota-uroon, luona. Siltawouti sanoi tämän ylenkatsowalla äänellä, mutta wähä ei hän kummastunut, koska isoherra näitä puhuesfansa astui waunusta ja lähti suoraa tietä mökkiin.

Sielläpä wasta wanha iso-äiti oli hämmästyksessä istuimeltaansa lankeemassa, niin ylhäisen wieraan astuesfa tupaan, mutta iso-isä, joka ei nähnyt mitään, oli paljon rohkeampi ja osoitti nöyrästi wain lawitsaa wieraan istuttawakfi.

Jumalan rauhaa ystäwäni, lausui kirkkia wieras ja pudisti sydämellisesti wanhuksia kädestä. Kuulenpa tuntewani sinun, wanha kumppalini, puhui hän edelleen, tarkemmin iso-isää katsellen. Etkö ole Miekka, numero 39 entisessä komppaniassani.

Olen, herra katteini, wastaifi iso-isä kummeksen.

Moh, Jumalan kiitos kerran sinua kohaamastani, lausui maanherra. Oletko unohtanut, että sinä se olet, joka kuumimmisfa tappelussa otit minun selkääni ja kahlasit wirran ylitse, koska haawoitettuna ja woi-

matoina olin joutumassa wihollisten käsiin? Joska sinä olisifti tuon seikan unohtanut, luuletko minun koskaan sitä unohtaneeni? Rauhan jälkeen en enää kohdannut sinua; etsein sinua kauwan, ja viimein arwelin sinun jo kuolleeksi. Mutta nyt olen sinun löytänyt, ja nyt tahdon huolta pitää sinusta waimonesi ja wähästä piltistäsi. Urhea poika! — Ja silloin tarttui maanherra Pikku-Mattiin kainaloista, nosti hänen kirkkialle ja suuteli häntä wilkasti, jotta hattu putoisfi poikasen päästä ja kieri pitkin tuwan laattiaa.

Mo, se nyt oli kauniisti! sanoi Pikku maanherralle. Nyt pudotit hatun laattialle, ja nyt toruu iso-isä.

Kakas armollinen herra, lausui iso-äiti hywin häpeisfänsä Pikun puolesta, olkaat armias ja älkää pahastuko, että poika puhuu liiakfi; hän ei ole jumal-armahatakoon tottunut ihmisiä puhuttelemaan.

Isosifäni saa paremman hatun sen sfään, sanoi maanherra Pikulle, ja olkaat te hywä muoriseni huoletta pojan puheista, se on oikein mieheltä wastata hattunsa puolesta. Kuules Pikku! sinusta näyttää aikaa woihtuen tulewan oiwa mies. Haluaisiftko tulla urhollisefki sota-urookfi kuten iso-isäsi?

Sen päälle tule se, ketä wastaan saan tapella, sanoi Pikku.

Olethan sinä aika weitikka, sanoi maanherra nauraen. Tosin on sinulla rohkeutta.

Warin, hyvä kätteini, sanoi iso-isa, se tulee siitä, että hänellä tänään on ensi erä housut, ja rohkeus seuraa housuja.

Sano paremmin rohkeuden seuraavan Porilaisen sotapukua, sanoi maanherra. Paljon ruutisauhua ja paljon kunniaa on jällellä tässä halvassa sotapuvussa ja semmoiset muistot kulkewat tosiaanki suwusta sukun. Muttu nyt on uusi aika, ja piltistä saattaa kerran tulla kunnia ja turwa isäinmaallensa. Sanos minulle Pikku oletko wäkäs?

Pikku ei wastannut mitään, waan kuroitti oikeanpuolisen pisimmän sormensa, sormikoukkuu wetääksensä maanherran kanssa. Jaa, minä näen päältäsi lausui maanherra naurahtaen, että sinusta tulee wäkewä kun karhu, koska wain kaswat isoimmaksi. Tahdotko seurata minua syömään wehnäleipää ja juomaan maitoa ja saamaan ruinoita ja lakritsia joka päivä?

Saanko hewoisen myös ratsastaakseni? kysyi Pikku-Matti.

Saat warin warmaan, naurahti maanherra.

Pikku mietiskeli hetkisen tätä seikkaa. Wähät siniset silmänsä lentiwät maanher-

rasta iso-isaan, siitä iso-äitiin ja iso-äitistä taas maanherraan. Wiimeiseltä pakosi hän wanhukseen taakse ja sanoi: minä tahdon jäädä iso-isän luokse.

Mutta, wäitti sofia soturi liikutetulla äänellä, rakas Pikku-Mattini, iso-isän luonna saat wain kowaa leipää ja wettä ja suolaisia muikkuja. Etkö kuule, että armas herra lupaa sinulle wehnaistä ja maitoa, ruinoita ja lakritsia jokapäiwäiseksi?

Minä tahdon olla iso-isän luona, en koskaan mene pois iso-isäni tykö! huusi Pikku-Matti itku silmin.

Sinä olet hyvä lapsi, sanoi maanherra kyyneleet silmissä ja taputti Pikkuu pyöreälle poskellensa. Pysy wain iso-isäsi luonna, minä pidän huolen ett'ei iso-isäsi, eikä sinun koskaan tarvitse puutetta kärkeä, ja koska kerran kaswat isoksi, niin tule luokseni, jos silloin elän; minä tahdon antaa sinulle maata kyntääksesi ja metsän kaataaksesi, ja tuletko kalokkaaksi eli sotilaaksi, se on yhtä kaikki, kuin wain tulet rebelliseksi ja urholliseksi pojaksi isäinmaallesi. Tahdotko niin Pikku?

Tahdon, päätti poika wakawasti.

Jumala sinutkoon sinua, lapseni! sanoivat iso-isa ja iso-äiti liikutetuilla sydämillä.

Min ainaki, lisäsi maanherra, ja Ju-

mala siunatkoon meidän rakasta, kallista isänmaatamme Suomea, kaukaisilla Pohjanperillä ja antakoon sille moniaki semmoisia poikia, kuin sinä Pikku-Mattiseni!

Sillä moniat juoksevat pois köyhän kovan leivän luota ja haaliwat wehnäisen pariin, ja minkä siitä kostuwat tietää Sumala ja omatuntonsa; eivät isänmaatansa sillä kumminkaan hyödytä. Mutta kunnioita isääsi ja äitiäsi heidän köyhyydessänsä, että sinulle hywin käwisi ja sinä kauwan eläisit maanpäällä.

Tämä luetaan aakkois-kirjassa, sanoi Pikku-Matti.

Tosin. Mutta ei se pysytkään kaikkien sydämissä, lausui maanherra.

Wähä-Lasfi.

Lerran oli Sauri-niminen poika, joka pienuntensa tähden kutsuttiin vähäsi Lasfi. Ja vähä-Lasfi oli urhosa mies: hän samoihi koko mailman ympärinsä hernepalloisessa pyrressä.

Raswoipa kesällä hernepalloja wiheridinä ja pitkinä puntarhassa. Wähä-Lasfi hiipi hernemaahan käytävää myöten hernesarkojen välitse, jotka korkealle lakkinsa yli korruttuivat, ja sieltä taittoi hän itsellensä seitsemäntoista suurta hernepalloa, jotka olivat mitä suurimpia ja suurempia haluta saattaa. Wähä-Lasfi luuli kai ei kenenkään häntä näkewän, joka oli hywinki tyhmästi arweltu, sillä Jumalan silmä näkee kaikkialle.

Silloin tuli puutarhuri käyden pysy kainalossa ja kuuli jotaki rahinaa hernemaassa. "Tuulensa ne warpusiksi," huusi hän. "Kas, kas!" — mutta yhtään warpuista ei lentänyt, sillä Lasfilla ei ollut siipiä, kaffi pientä jalkaa wain.

"Wuotas, kohta laahaan pysyyni ja ammon warpuset," sanoi puutarhuri.

Tuosta säikähti wäjä Bassi, ja tuli käytävästi esille. "Suokaa anteeksi, rakas puutarhuri," rukoili hän, "etsen wain itsel- leni muutamia siemiä pursia."

"Olkoonpa tämä erä," lausui puutarhuri. "Mutta toiste on wäjä-Bassin lupaa ano- minen hernemaahan päästäksensä."

"Niin teenki!" huusi Bassi ja niin juoksi hän rantaan. Siellä aukasi hän nuppinen- lalla palwot, halkasi ne laadullensa ja asetti wäjet soutilawitsat niihin. Palwoissa olleet herneet asetti hän lastiksi pursiin. Muuta- mat niistä rikkoutuivat, muutamat pysyi- wät ehjänä ja kaikkien walmiiksi saatua oli Bassilla kassitoista purtta. Mutta eiwähän ne olleet pursia wain laiwoja olewinansa. Niitä oli kolme linjalaiwaa, kolme refattia, kolme haahda ja kolme kunnaria. Suurin linjalaiwoista oli Ilmarinen ja pienin kuu- nareista Kirppu nimeltänsä. Wäjä-Bassi lasti kaikki kassitoista weteen, ja ne purjehti- wät niin komeasti, niin komeasti, että Bassi ilosta hyppi yhdellä jalalla kiwien seassa.

Nyt piti laiwojen purjehtimaan maail- man ympäri. Toi suuri luoto etäällä oli Asia; suuri kiwi siinä lähellä Ahriikka; wäjä luoto taaempänä Ameerikka; wäjäiset kiwet luodon siwulla Australia, ja ranta, kusta laiwat lähtiwät, Eurooppa. Koko lai-

wasto purjehti siis ulos etäälle maailman offiin. Linjalaiwat samosiwat suoraa tietä Asia- aan; refatit meniwät Ahriikkaan; haahdet pur- jehtiwät Amerikkaan, ja kunnarit kulkiwat Aus- traalialaan — mutta wäjä-Bassi jäi Euroop- paan ja heitteli kiweisiä maailman mereen.

Heikkisen kuluttua ehtiwät purret niin etäälle, että wain siintiwät kun ruohon- hi- paleet maailman merellä. Silloin löytyi Eu- rooppaan rannalle warsinainen pursi, ja Bas- sin halutti itseäki matkustaa ulos maailmaan. Tosin oliwat wanhempansa sitä kieltäneet, mutta muistiko wäjä-Bassi sitä. "Soudan wain palafen matkaa ulohtaalle," arweli Bassi. "Otan Ilmarisen kiini Asian rannoilta, ja palaan taas Eurooppaan."

Wäjä-Bassi tempasi siiteestä, jolla pursi oli rantaan i'etetty, ja kumma wain irtouiki sive. Onhan mies aina mies, ja niin astui wäjä-Bassi wenheesen ja töytäsi sen wesille.

Nyt olisi soudettava, ja soudaa taisi hän, koska usein astimillaki kotona oli soudellut, astimien ollessa wenheenä ja taaton sauwan airoina olewinansa. Mutta nyt kuin wäjä-Bassin piti soudamaan, ei löytynytäkään airoja puresa. Aivot oliwat rantasuojukseen sul- jettuna, ja Bassi ei ennen hawainutkaan purtta tyhjäksi. Niin kewiää ei olekkaan, kuin ehkä luullaan, soudella airoitta Asiaan.

Mitä oli siis wäähän-Lassin tehtävä? Purssi oli jo hyvän matkaa wessillä, ja tuuli, joka puhalsi maalta ajoi sen yhä edemmä. Nyt säikähti wäähän-Lassi tosiaanki ja alkoi huutamaan. Mutta yhtään ihmistä ei löytynyt rannalla, kukaan ei häntä kuuluttakaan. Suuri waris wain istui koiwussa rannalla, ja koiwun alla waani puutarhurin musta kissa warista. Kumpikaan ei wessillä kiertelewästä Lassista huolineet wäähäkään.

Olipa tämä elokuun ilta, ja piau alkoi ilmapi pimenemään. Wäähän-Lassi istui wenhessänsä juuri samaten kun pikkumatti muinoin, koska ilkiä isäpuolensa hänen ystävänä lähetti ulos lawialle merelle. Wäähän-Lassi katui nyt, että tottelemattomana oli mennyt purteen, ehti wanhempansa siitä usein oli kieltänyt. Nyt oli toi myöhäistä; nyt ei pääsnyt hän enä maihin. Nyt oli hänen uppoaminen lawiaan weteen. Mutta wäähällä-Lassilla oli kuwallinen satukirja, jossa hän oli luenut Mahonki-lippaasta ja laiwattaja Mattista, joka seikka meidän toimestamme on ferrottuna Suomenki wäähäisille lapsille sadussa "Mahonki-Lipas." — Koska siis wäähän-Lassi oli huutanut ja itkenyt itsensä wäsyksiin, eikä kukaan häntä kuulut, ajatteli hän itseksensä: "tahdonpa tehdä kuin pikkumatti."

Tämä oli huokeasti sanottu, waan työläs tehtävänä. Moni pikkunainen lapsi rukka häilyy tyllä useastiki tämän waarallisen ja harhailewan elämän merellä, murheen, katteruuden ja wastoinkäymisen myrskyn wihurissa hyökywiltä laineilta sinne tänne työnnettynä, ja ei taida kuitenkään sydämensä sywimmällä hartaudella, kuten pikkumatti muinen, anoa taikiwaltiaan Jumalan armollista suojusta. Wäähän-Lassi oli laitamaton poika-rukka, joka kostaan ei ollut wielä oppinut kauniita rukouksia. Hän wain sowitti hennot formensa ristiin, koroitti ne taiwaan sinertävää awaruutta kohden ja lausui hiljaisesti: hyvä Jumala, älä ole wihainen wäähälle Lassirukalle!"

Ja niin nukkui hän, ja pimeys lewisi wessien yli, ja tähdet kuwallivat hehkunsa leiskunien laineiden powessa. Mutta wäähän-Lassi ei nähnyt mitään: hän lewäsi.

Silloin istui wanha nukkumatti, kuten ennenki, Höyhen-luotojen rannalle, ja onki pitkällä saitallansa wähiä hurstaita lapsia, josta sadussamme: "Höyhen-luodot" olemme Suomen lapsille kertoneet. Yön hiljaisuudessa kuuli hän ne kuiskuttawaset sanat, joilla wäähän-Lassi oli suurta Jumalaansa puhutellut, ja kohta weti hän purren luokkensa lastien Lassin ruusuwuoteelle lepäämän.

Sitten fanoi Nukku-Matti yhdelle unis-
tansa "leikitse wähan-Bassin kanssa, ett'ei
hän ikäwysty!"

Toi oli wähä unipoika, niin pieni, niin
pieni, että wähä-Bassiki oli häntä suurem-
pi: sillä oli sinertävät silmät, waaleat hiuk-
set, punainen lakki hopyarihmaisella ja wal-
koinen takki helmillä kauluksessa. Hän tuli
wähä-Bassin luokse ja fanoi; "haluatko mat-
kata ympäri koko maailman."

"Haluan," fanoi Bassi nukkuessansa.

"Tule sitten," fanoi unipoika "ja purje-
hitaamme sinun hernepallo-purjesisasi. Mene
sinä Ulmariseen, minä menen Kirppuun,"

"Niin purjehtivat he Höyhen-luodoilta,
ja pian olivat Ulmarinen ja Kirppu Uusi-
an rannoilla laukana maailman äärisä,
jossa pohjan Jäämeri Behring'in salmen
kautta yhtyy Tyvenen waltamereen. Täällä
oli niin kylmä, niin kylmä; forkiat jäätun-
turit huikasiwat ulkona merellä ja suuret
walafset lepäilivät hiljaksensa wedenpinnalla
tahi läiskyttiwät sitä pilwihin asti wäkewällä
pyrstöillänsä. Ympäriinsä näillä autioilla ran-
noilla oli lunta ja taas lunta, niin pitkältä
kuin silmä kannatti; siellä liikkui wähäisiä
harmajoita ihmisiä puettuna turkkisiin wer-
hoin ja ajoivat wähäisillä re'illä, waljas-
tettuna koirilla, lumihankien seassa.

"Menemmekö tässä maalle?" kysyi unen-
poika.

"Emme," wastasi wähä-Bassi, "minä
pelkään, että walafset nieliwät meidän tahi
noi suuret koirat purewat meitä ja muuten
on täällä niin hirweän kylmä. Purjehtikaam-
me toiseen maailman-osaan."

"Kyllä wain," fanoi uni punaisessa la-
kisissa hopia rihmalla; "ei tästä ole pitkälle U-
merikkaan," — ja samassa olivat siellä.

Siellä oli aurinkon-walossa aiwan läm-
min. Korkiat palmut seisowat pitkissä ri-
weisä fantaen kokos-pähkinöitä latwassansa.
Ihmiset, punertawat kuu wasti, ratsasti-
wat nelisten rajattomien wiheriöiden niitty-
jen yli ja heittiwät keihäänsä puhveli-här-
tiin, jotka ihmisiä puskivat suurilla terä-
willä sarwillansa. Hirvuinen lohikäärme oli
kiwennyt korkiauman palmun runkolle ja
heittäysi sieltä wähäisen lamawuohen niskoil-
le, joka rauhassa järvi ruohoa palmun juurel-
la. Huis, niin pikku oli syöty.

"Menemmekö täsfäkään maalle?" kysyi
unen-poika.

"Emme fanoi wähä-Bassi," minä pel-
kään puhveli-hä'rän meitä puskewan ja lohi-
käärmeen syöwän meidät. Pähtekäämme toi-
seen maailman-osaan."

"Pähtekäämme wain," lausui uni walfoi-

fessa nutusfa; "tästä on waan lyhyt matka Austraaliaan," — ja niin olivat siellä. Täällä oli wieläki lämpimämpi ja niin lämmin kuin saunan lawolla, koska juuri on wetä kiukaalle heitetty. Täällä kasvoi rannalla ma'ukkaampia höysteitä: pippuripensaita, kanelipuita, inkiveriä, saframia, kahwi- ja teepensaita. Ruskiat ihmiset, kauhiasti kaswoitansa maalatut, pitkillä korwilla ja paksuilla huulilla, wainosiwat, keltaista paikullista tiikeriä korkiain pampuruokojen wälitse, ja tiikeri kääntyi heitä kohden ja löi kyntensä yhteen niistä ruskoista ihmisistä, ja silloin kiihuhtiwat kaikki muut pakoon.

"Käymmeko maalle tässä?" kysyi unenpoika.

"Emme," sanoi wäjä-Lassi. "Etkö näe tiikeriä tuolla etäällä pippuri-pensaan ääressä? Purjehitkaamme toiseen maailman-osaan."

"Tuon saatamme tehdä," lausui unenpoika siinillä silmillä. "Tästä ei ole loitto-osaa Ahriikkaan," — ja tämän sanottuansa oliwatki siellä.

He laskiwat ankkurinsa suuren joen suulle, jonka rannat olivat wiheriäiset wiheriäsimpää samettia. Ei loitosalla joesta lewiisi rajatoin hiekkakorppi. Ilma oli kellertävä; aurinko poltti kuumasti, niin kuumasti, kuten

mielisi maan tuhaksi polttaa, ja ihmiset olivat mustia kuin mustempi syfi. Ne samosiwat erämaitse korkioiden kamelien selässä; jalopeurat kiljuivat janoisfansa ja noi suuret krokodilit koroittiwat lawean kitanfa harmajoilla siiniskoin päällä ja teräwillä walkeisilla hampailla weden-pinnan ylitse.

"Menemmeko tässä maalle?" kysyi unenpoika.

"Emme," wastasi wäjä-Lassi. "Aurinko polttaa meidät. Jalopeurat ja krokodilit tekwät meille pahaa. Käytäämme toiseen maailman-osaan."

"Saatammehan palata Eurooppaan taikaisin," sanoi unenpoika walkealla tukalla. Ja samassa oliwatki siellä.

He tuliwat eräsen rantaan, jossa kaikki tuntui niin lempiältä, tutulta ja ystävälliseltä. Siellä seisoi toi korkia koiwu roikkuwilla lehkillänsä; sen latwassa istui wanha waris ja sen juurella waani puutarhurin musta kissa. Ei kaukana siitä löytyi talo, jonka wäjä-Lassi tunsi entuudelta. Talon äärellä oli puutarha ja puutarhasfa kaswoi paljon hernepalvoja. Siellä käyskenteli wanha puutarhuriki wiheriässä nutusfansa katsofomassa oliiwatko kurtut tuleentuneita. Siellä haukkui halli weräjällä ja nähtyänsä wäjä-Lassin, heilutti ystävällisesti häntäänsä.

Siellä lypsi wauha Marjatta lehmia tarhasa. Siellä käweli eräs aivan tuttu rouwa wiberiä-raitosessa willahuwisissa katsomassa tokko kantaat waaleutuivat ruohostolla. Siellä käweli eräs aivan tuttu herra keltasessa kesänutussa, pitkällä piipulla sunsansa, tarkastamaan kuten elowäki leikkasivat rukiita pellolla. Siellä juoksi wäjä tyttö ja poikainen rannalla ja huusivat: "wähä-Lasfi, wäjä-Lasfi! Tule kotiin, saamaan woileipää!"

"Käynnemeko tässä maalle?" kysyi unenpoika, wilkuttaen niin leikkewästi sinisillä silmillänsä.

"Tule, menkäämme niin pyydän äitiä antamaan sinulle woileiwän ja lasillisen maitoa?" sanoi vähä-Lasfi.

"Wuotas wäjä," lausui unenpoika. Ja nyt näki vähä-Lasfi keittuhuoneen owenaukewenan, ja sieltä kuului hiljainen, haluttawa rihinä, itäskuin lettitaikinaa kauhalla kuumaan letti-riehtilään wistaessa.

"Kaiteti purjehdimme takaisin Austraaliaan," lausui unen iloinen poika.

"Emme suinkaan, sillä nyt paistetaan lettiä Euroopassa," sanoi vähä-Lasfi ja hankki maalle juoksemaan, mutta ei pääsenyt. Unenpoika oli sitonut hänen lakkaissteihin, jott'ei woinut kunnetaan liikkua. Ja nyt tulivat kaikki pistkaiset unet hänen

ympäriensä, tuhannesti tuhansin aivan wäjäisiä lypsiä, ja ne yhtyiwät rinkiin hänen ympärillensä ja lauloivat wäjä laulun:

Maailma on suuri waan,
Lasfi, wäjä-Lasfi!
Suurempi kuin luuletkaan,
Lasfi, wäjä-Lasfi!

Kylmä, kuuma ompi se,
Lasfi, wäjä-Lasfi!
Luoja kaitki wallitsee,
Lasfi, wäjä-Lasfi!

Shmisi on kautta maan,
Lasfi, wäjä-Lasfi!
Luottakaan wain Sumalaan,
Lasfi, wäjä-Lasfi!

Onko Luoja seurassaan,
Lasfi, wäjä-Lasfi!
Käärmeekään ei pure waan,
Lasfi, wäjä-Lasfi!

Mis? mieluummin elät fiis?
Armas wäjä-Lasfi!
Paras, käännyt totihis',
Lasfi, wäjä-Lasfi!

Ja laulunsa päätettyä hyppiwät kaikki unet pois, ja Nukku-Matti kantoi taas Lasfin purteensa. Kanwan lepäisi hän siinä hiljaan, ja kuuli waan aina lehti riehtilän rihinän kotoa keittuhuoneen totosta. Rihinä kuului yhä selwemmin; wäjä-Lasfi kuuli sen juuri wiereltänsä, ja niin heräsi hän luoden filmänsä ympärillensä.

Silloin lepäsi hän wenheessä, jonneka mikkunut oli, ja wenhe oli fiinisdottuna laituriiin, kuten koskankaan ei olisi sieltansa liikahtanut ja ajellut suuren veden pinnalla. Muta se jonka Lasfi letti-riehkilän rihinäkki arweli, oli laineiden hiljainen jyrä, hyökytesfänsä, rannan kiwiä wasten. Ei ollutkaan siis Lasfi juuri perättömiä kuullut. Sillä ne kirkkaat järwet ja wedet maasfamme saatetaan tosiaanki suuriin riehtilöihin werrata, jossa Sumala kaitfiwalties laatii lettiiä Suomen wähäisille lapsille.

Wähä-Lasfi hieroi unen silmistänsä ja katseli ympärillensä. Kaitfi oli kuten ennenki: waris koiwussa, kiska nurmella ja hernepallo-laiwasto rannalle. Muutamit laiwoista oliwat uponeet, ja muutamit peruutunnet rannalle. Uumarinen oli palannut lastinensa Afriasta; Kiryyri oli takaisin tullut Australiasta. Ja kaitfi maailmanosat oliwat juuri siellä kun ennenki.

Lasfi ei juuri tietänyt mitä arwelemaanfa piti. Hän oli tosin usastiki käynyt Rukku-Matin luonna, ja kuitenkin ei tiennyt kuten unet ilweilewät. Mutta vähä-Lasfi ei sillä kauwan päättänsä waiwannut, waan kokiisi laiwanfa ja marssi rannasta taloon takaisin.

Silloin tuli siskonfa ja weikkonsa häntä

wastaan ja huusiwat jo kaukaa: "Lasfi, tule kotiin saamaan woiseipää!" — Mutta kaittohuoneen owi oli awoina, ja sieltä kuului tosiaanki rihinä lettien paistuisfa.

Puntarhuri seisoi weräjän äärellä ja kasteli illatfi tilla ja perfiiljaa, jotka kaswoiwat wa'oisfa. "Noo," sanoi hän, "misfä on wäha-Lasfe ollut niin kauwan?"

Wähä-Lasfi nyökäytti päätänsä, nähtäyfi hywin kopiaalta ja wastatfi: "olen purehtinut hernepalloisessa purressa ympäri koko maailman!"

"Dhoo!" naurahit puntarhuri

Mutta joka ei usko Höyhenluotojen nousewan kunaki iltana meren sywyydestä ja aamuisiin taas ales waiwuman, hän samotkoon sinne itse. Siellä istuu Rukku-Matti wielä tänäki iltana ja onkii wähäisiä lapsia. Ja silloin wie hän ne, kuten muinenki, ihan niin, loistawiin saleihin kummallisessa luolassansa.

Ne wälkkywät hoiwialaattiat eiwät ruostu milloinkaan, ne säkendiwewät timantit eiwät häifene koskaan, ja koskaan ei soittele lakkaa hiljaan, aiwan hiljaan kuulumasta luolien suloisessa iltahämärässä. Kuten ne i'ankaittiset tähdet ei koskaan wanhene, eiwät myöstään wanhene ne kewiät, leikke-

wät unet Nukku-Matin saleissa. Kukatiesi olet nähnyt heidän siipiensä wälkkyvän, lentää lipotellessansa wuotesi ympärillä. Kukatiesi olet joskus kohdannut samaisen unenpojan niillä sinisillä silmillä ja waaleoilla hiuksilla, hänen jolla oli toi punainen lakki hopyarihmaisella ja waltoinen nuttu helmillä kauluksessa. Kukatiesi on hän sinulleki osoittanut kaikki maailman maat ja kansat, sen kylmän aution korwen, ne polttawan kuumat erämaat, ne mouiwäriälliset ihmiset, ne kesyttömät eläimet meressä ja metsässä, jotta kaikki oppisit tuntemaan, ja saattaisit ilolla palata kotimaahan jälleen, joka maa on Suomi, oma armas isiemme maa; eikä yhtään maata koko lawiasa maailmassa ole meille niin rakasta ja kallista kaikkina elmämme päiwinä.

Sinta 25 penniã.
